

ARCHIV

MINISTERIE VAN DEFENSIE
Militaire InlichtingendienstPostbus 20701
2500 ES Den Haag

Aan: BDZ t.a.v. HOPS/BDZ d.t.v. AM-KM

Telefoon: 1

Fax:

Uw brief

Uw kenmerk

Ons nummer

Datum

-

IVD 2002 en RFI
077/02 dd. 260202

DIS/2002 008051

8 mei 2002

Onderwerp
Supintreps

, Irak,

1. Hierbij bied ik u de Supintreps van de bovengenoemde landen aan.
2. ^{van} en het hoofdstuk (hoofdstuk 5) van ontbreken.
3. Zonder bijlage is deze brief ongerubriceerd.

De Directeur Militaire Inlichtingendienst

J.A. van Reijn
Generaal-majoor der mariniers**Bijlagen**

Een (1) - CDROM

Opsteller

AAR/Regiebureau 2

Bezoekadres

Erederikkazerne

Gebouw 32

Den Haag

Doorkiesnummers

Verzoeken bij beantwoording datum, nummer en onderwerp te vermelden.

HOOFDSTUK 1 Land en Volkenkunde

1.1. Omschrijving

In het noorden grenst Irak aan Turkije, in het oosten aan Iran, in het zuiden aan Koeweit en Saudi-Arabië, en in het westen aan Jordanië en Syrië. Irak heeft tevens (beperkte) toegang tot de Perzische Golf. Lengte van de kustlijn bedraagt 58 kilometer.

Hoofdstad	: Bagdad
Bevolking	: 22 miljoen
Oppervlakte	: 440.000 km ²
Taal	: Arabisch
Grondwet	: voorlopige grondwet uit 1970
Staatsvorm	: republiek, onder autocratisch bestuur van Revolutionaire Commando Raad (RCC)
Staatshoofd	: president Saddam Hoessein
Premier	: president Saddam Hoessein
MinDef	: ltgen Sultan Hashim Ahmed al-Jaburi
CDS	: gen Abd al-Wahid Shenan al-Rubat

1.2. Geschiedenis

Na het uiteenvallen van het Ottomaanse Rijk kwam Irak onder Brits bestuur. De Britten installeerden een lid van de Hashemitsche familie op de troon (zoals in Jordanië), en gaven het land in 1932 zijn onafhankelijkheid. In 1958 vond een staatsgreep door het leger plaats waarbij de koning werd gedood en de republiek werd uitgeroepen. In de daaropvolgende tien jaar bleef het land instabiel en vonden diverse coup pogingen plaats.

Uiteindelijk greep in 1968 de pan-Arabische Ba'ath-partij de macht en slaagde erin haar macht te consolideren. Na jarenlang als vice-president gefungeerd te hebben, nam Saddam Hoessein in 1979 het presidentschap over van zijn zieke voorganger. Onmiddellijk begon Saddam Hoessein de macht te centraliseren rond zijn eigen persoon en de invloed van het partijapparaat te beknotten.

De verslechterde relatie met buurland Iran, alwaar in 1979 een theocratisch bewind aan de macht was gekomen, leidde in 1980 tot een oorlog. Al snel bleek dat geen van beide landen in staat was een beslissing op het slagveld te forceren. Niettemin duurde de bloedige strijd tot 1988.

De oorlog tegen Iran had desastreuze gevolgen voor de Iraakse economie. De buitenlandse schuld was opgelopen tot US\$ 30 miljard, grotendeels verstrekt door de Golfstaten. In het nauw gebracht door de dalende olieprijs, begonnen deze Golfstaten druk uit te oefenen op Bagdad de schulden af te betalen. Tezamen met het Iraakse streven naar een supermacht-status in de regio, bleek dit een fatale combinatie. Op 2 augustus 1990 trokken Iraakse troepen Koeweit binnen en was de Golfoorlog een feit. In de daaropvolgende campagne, o.l.v. de VS en het Westen, werd Irak verslagen en Koeweit bevrijd. Na de oorlog werden aan Irak verregaande sancties opgelegd die tot de dag van vandaag van kracht zijn.

1.3. Feest- en Gedenkdagen

De religieuze feestdagen worden bepaald door de islamitische kalender die gebaseerd is op de maancyclus. Van belang hierbij zijn:

- Eid al-Fitr, de viering van het eind van de vastenmaand ramadan: rond 6 december 2002
- Eid al-Adha, het Offerfeest ten tijde van de pelgrimsgemaand: rond 25 februari 2002
- Ashoura, gedenkdag van shi'itische moslims: rond 24 maart 2002
- Geboortedag van de Profeet: rond 25 mei 2002
- Laila al-Miraj, hemelvaart van de Profeet: rond 15 oktober 2002

Dit houdt in dat op deze dagen het openbare leven grotendeels stil ligt, zeker als overheidsdiensten betreft.

De seculiere feestdagen zijn:

- 6 januari: Dag van de Strijdkrachten
- 8 februari: Dag van de Revolutie
- 1 mei: Dag van de Arbeid
- 14 juli: Dag van de Natie
- 17 juli: Dag van de Ba'ath-revolutie
- 8 augustus: Dag van de Vrede

Ofschoon geen officiële feestdag is de verjaardag van Saddam Hoessein op 28 april ook vermeldenswaard

1.4. Kaart

HOOFDSTUK 2 Binnenlandse politieke situatie

2.1. Binnenlandse Politieke situatie – Algemeen

Het Iraakse regime van president Saddam Hoessein is seculier, van oorsprong socialistisch. Het is ideologisch bepaald door de doctrine van de pan-Arabische Ba'ath-partij, die in Irak sinds 1968 aan de macht is. Hoogste staatsorgaan is de Revolutionaire Commando Raad, waarvan Saddam Hoessein voorzitter is.

In de beginjaren van het regime werden de topfuncties toegewezen conform de hiërarchie van het Ba'ath-partijapparaat. Maar in het afgelopen decennium heeft Saddam Hoessein via persoonlijke patronage zijn machtsbasis versterkt. Belangrijke functies in de strijdkrachten en in de verschillende veiligheidsdiensten worden bekleed door familieleden en leden van zijn Tikrit-klan, of door personen wier loyaliteit aan hem lang buiten kijf is. Immers, het in stand houden van de huidige machtselite ten behoeve van de consolidatie van zijn regime is een absolute prioriteit voor Saddam Hoessein.

Met dit voor ogen heeft het regime een strak georganiseerd en onderdrukkend veiligheidssysteem gecreëerd, waarmee tegenkrachten vroegtijdig uitgeschakeld kunnen worden. Een grote rol is hierbij weggelegd voor de veiligheidsdiensten en de (Speciale) Republikeinse Garde.

2.2. Binnenlandse Politieke situatie – Actueel

Ondanks de zware economische en militaire druk van de internationale gemeenschap op Irak sinds 1990, weet het regime van president Saddam Hoessein zich te handhaven. Door de politieke en maatschappelijke institutionele controle van de Ba'ath-partij, alsmede met behulp van zijn verschillende, goed georganiseerde veiligheidsdiensten en elitestrijdkrachten heeft Saddam Hoessein het hoofd weten te bieden aan diverse crises. Ook de geallieerde operatie 'Desert Fox', in december 1998, die expliciet ten doel had via interne tegenkrachten het regime aan het wankelen te brengen, leidde niet tot een serieuze ondermijning van Saddam Hoesseins machtspositie.

De kans op succes van de bekende Iraakse oppositie moet voorlopig als klein worden ingeschat, omdat zij hopeloos is verdeeld en militair weinig voorstelt. Tekenend is ook dat het veiligheidsapparaat de onrust onder het shi'itische bevolkingsdeel tot op heden onder controle heeft kunnen houden zonder dat het regime een beroep hoefde te doen op zijn elite-eenheden. De operaties van het gewapende shi'itische verzet in Zuid-Irak beperken zich tot kleinschalige 'hit and run'-acties. De rest van de Iraakse bevolking wordt in beslag genomen door de dagelijkse strijd om het bestaan en is volkomen apathisch.

Aangaande de positie van Saddam Hoessein blijft de strategie van de Verenigde Staten gericht op het stimuleren van een 'paleiscoup' door oppositionele figuren in de machtselite. Gezien de effectiviteit van de Iraakse veiligheids- en inlichtingendiensten is deze optie voornamelijk weinig realistisch. Alleen een samenzwering op het hoogste niveau van de Revolutionaire Commando Raad (RCC), met lijnen naar de strijdkrachten, zou succesvol kunnen zijn.

Er zijn echter geen aanwijzingen voorhanden die erop duiden dat er in de Raad tegenkrachten werkzaam zijn. Integendeel, de indruk bestaat dat de topfunctionarissen, in weerwil van hun onderlinge rivaliteit, de rijen gesloten houden. Allen zijn gebaat bij consolidatie van de huidige constellatie.

Indien toch een machtswisseling plaatsvindt, zal deze hoogstwaarschijnlijk gepaard gaan met een bloedige afrekening in de binnenste cirkel van Saddam Hoesselns vertrouwelingen en familie. De kans is groot dat een nieuwe sterke man toch weer voortkomt uit de Ba'ath-partij of wellicht meer nog uit de strijdkrachten, omdat deze de kern van de machtsstructuur vormen. Een nieuwe leider zal zijn eigen machtsbasis creëren. Overigens is het dan onwaarschijnlijk dat een nieuw regime wel een democratisch gehalte zal hebben.

Als uitvloeisel van een eventuele machtswisseling is de in Irak, alsmede in de buurlanden, gevreesde politieke en geografische desintegratie van het land niet vanzelfsprekend. Zelfs de opstandige shiïeten en Koerden in Irak hebben tot dusver aangegeven dat hun toekomst, in welke autonome vorm ook, in de eenheidsstaat Irak ligt.

HOOFDSTUK 3 Buitenlandse politiek

3.1. Buitenlandse Politiek/Militaire situatie – Algemeen

Vanaf de Golfoorlog (1991) verkeert Irak in internationaal en regionaal opzicht in een politiek isolement. Maar door allerlei regionale ontwikkelingen zijn sedert ruim twee jaren de omstandigheden voor Irak in gunstige zin gewijzigd. Dit heeft tot gevolg dat momenteel de Verenigde Staten (en Groot-Brittannië) zich veel diplomatieke moeite moeten getroosten om een gemeenschappelijke opstelling in 'Coalitie'-verband tegenover Irak in stand te houden.

In zijn streven naar doorbreking van het strikte sanctieregime tegen Irak, concentreert het Iraakse regime zich op commerciële activiteiten, zoals handelscontracten en luchtverkeer. Dat de instandhouding van het VN-sanctieregime onder druk staat heeft velerlei redenen. Voor humanitaire organisaties en enkele landen in de regio vormen de gebrekkige levensomstandigheden van de gewone Iraakse bevolking de primaire reden. Bij andere landen zoals Rusland en Frankrijk spelen economische en militair-politieke aspecten een rol in hun afwijzende houding tegenover het huidige VN-embargo. De financieel-economische mogelijkheden die Irak aan het buitenland biedt (en in de toekomst zal bieden) zijn aanzienlijk.

Rusland in het bijzonder verwacht veel economisch profijt van een herstel van de handelsbetrekkingen en hoopt dat Irak (een deel van) zijn de US\$ 7 miljard aan schulden gaat afbetalen. Het ligt trouwens in de lijn der verwachting dat, wanneer alle sancties zijn opgeheven, Irak grootschalig conventioneel (en zeer waarschijnlijk ook niet-conventioneel) militair materieel gaat betrekken. Gelet op het huidige bestand aan materieel van Sovjetmakelij zal Irak vooral naar Rusland kijken voor zijn aanschaffingen.

De vraag rijst in hoeverre het huidige sanctieregime zal standhouden. De Arabische landen staan onder druk van twee zijden: aan de ene kant de VS die onverkort willen vasthouden aan de sancties, en aan de andere kant hun eigen bevolking die sympathiseert met het Iraakse volk. Vooral Arabische landen die financieel-economisch en/of politiek gebonden zijn aan de VS bevinden zich in een precare situatie. Tot op heden mondde dit uit in de tweeslachtige houding van het officieel respecteren van de sanctiebepalingen, maar tegelijkertijd in voorkomende gevallen een oogje dichtknijpen bij incidentele schendingen.

Van Irak zelf mag verwacht worden dat het zijn pogingen tweespalt te zaaien in de internationale gemeenschap, en in het bijzonder in de VNVR, zal voortzetten. Vermeldenswaard is de hervatting van de binnenlandse burgervluchten op Mosul en Basra, respectievelijk in de noordelijke en zuidelijke no-fly zone. Militaire reacties van Amerikaans-Britse zijde bleven uit.

De factor tijd is van toenemende betekenis. Hoe langer het huidige sanctieregime ongewijzigd voortduurt, hoe groter de kans wordt dat landen en organisaties de bepalingen gaan negeren.

3.2. Buitenlandse Politiek/Militaire situatie – Actueel

Zoals gezegd heeft Irak in zijn streven naar doorbreking van het regionale isolement in de afgelopen jaren winst geboekt. Ofschoon het wantrouwen in de regio jegens de intenties van Saddam Hoessein zeker niet verminderd is, staan veel landen op het standpunt dat zij het zich niet kunnen permitteren de economische mogelijkheden te negeren. Deze houding

mond uit in de huidige bloeiende handelsbetrekkingen die onontkoombaar gepaard gaan met (vooralnog) beperkte politieke relaties.

Vooraf de directe buurlanden profiteren van de actuele situatie. Jordanië, Turkije en Syrië betrekken Iraakse olie onder de marktprijs, terwijl zij zelf voor miljarden dollars consumentengoederen afzetten op de Iraakse binnenlandse markt. Turkse oliemaatschappijen hebben plannen – klaarblijkelijk in overleg met zowel KDP als het regime in Bagdad – om in Noord-Irak naar olie te zoeken, terwijl Syrië munt slaat uit de illegale invoer van rond de 150.000 vaten Iraakse olie per dag. Overigens komt 70% van alle geëxporteerde Iraakse olie uiteindelijk terecht in de VS.

Vermeldenswaard op het internationale vlak is de aanvaarding van resolutie 1382 op 29 november 2001 door de VN-Veiligheidsraad. In de resolutie is afgesproken dat de VN-Veiligheidsraad over zes maanden (juni 2002) een akkoord zal bereiken over het vrijgeven van de handel in alle civiele handelswaar en de aanscherping van het toezicht op militaire en zogenoemde *dual-use* goederen. Dit laatste zou moeten geschieden door middel van een VN-lijst met verboden producten. In de tussentijd blijft het aloude 'olle-tegen-voedsel' programma van kracht.

Resolutie 1382 is een compromis tussen de VS en Rusland die eerder in 2001 niet tot overeenstemming konden komen over zogenoemde *smart sanctions*. Rusland is nu bereid de door de VS aangedragen VN-lijst met verboden goederen onder de loep te nemen en met eventuele amendementen te komen. Momenteel verdienen Russische firma's veel geld met de (olie)handel met Irak. Op hun beurt hebben de VS toegezegd met een tijdpad en duidelijke criteria te komen waaraan Irak moet voldoen om de in resolutie 1284 (uit 1999) genoemde opschorting van de sancties te bewerkstelligen.

Onderwijl wordt Irak vaak genoemd als mogelijk doelwit in het verdere verloop van de 'strijd tegen terrorisme'. Zeker in de VS gaan zowel in het Congres als onder regeringsfunctionarissen stemmen op, om definitief met het regime van Saddam Hoessein af te rekenen. Primair probleem is echter dat er vooralnog geen enkel bewijs is die Irak in samenhang brengt met de aanslagen in de VS. Daardoor valt het de VS zwaar hun regionale bondgenoten te overtuigen van een militaire campagne tegen Irak.

Internationaal is tot dusver evenmin een duidelijke voorkeur voor Ingrijpen in Irak te ontwaren. Niet enkel regionale leiders, maar ook VN secretaris-generaal Annan waarschuwde voor overhaaste militaire stappen tegen Irak. Hij verklaarde dat de VN-Veiligheidsraad gesconsultueerd moet worden, alvorens een dergelijke actie kan plaatsvinden. Van betekenis in dit verband is dat sinds 1 januari 2002 Syrië een zetel in de VNVR heeft. Dit kan – tezamen met verwachte oppositie van tenminste Rusland en China – 'anti-Iraakse' besluitvorming in de VN compliceren.

3.2. Buitenlandse Politiek/Militaire situatie – Betrekkingen in de regio

Het herstellen van de politieke regionale banden verloopt traag. Desondanks heeft Irak in de afgelopen jaren op dit terrein enig succes weten te boeken. Maar deze successen zijn grotendeels het gevolg van de veranderende houdingen van de betrokken landen en niet van wijzigingen in het Iraakse beleid. Een belangrijke reden voor de enigszins 'soepele' opstelling van veel Arabische landen tegenover Irak is (naast economische overwegingen) de irritatie over het vastgelopen Israëliësch-Palestijnse vredesproces, en de - volgens veel Arabische landen - Amerikaanse passiviteit in deze. Bovendien doen gevoelens van sympathie met het lot van het Iraakse volk veel opgang.

De relatie met strategische vijand Iran (beiden streven naar dominante positie in Golf) blijft onveranderd moeizaam. Weliswaar vinden regelmatig besprekingen plaats over bilaterale aangelegenheden, maar deze hebben voornamelijk betrekking op praktische zaken zoals uitwisseling van krijgsgevangenen en bezoekenregelingen voor Iraanse pelgrims aan shi'itische heiligdommen in Irak. Beide landen zetten hun steun aan elkaars oppositiebewegingen voort, met (bom)aanslagen over en weer.

De betrekkingen met de ideologische vijand Syrië (concurrerende Ba'ath-regimes aan de macht) zijn weliswaar verbeterd, maar ook hier zijn de redenen louter pragmatisch. Syrië ziet mogelijkheden economisch profijt te behalen en heeft zijn grenzen met Irak geopend. Irak beoogt, naast economische motieven, vooral ook politieke winst te boeken om verder uit zijn isolement te geraken. Vergaande politieke betrekkingen, laat staan militaire samenwerking, zijn onwaarschijnlijk.

HOOFDSTUK 4 Economische aspecten

4.1. Algemeen

De economie is verbeterd tegenover de crisisjaren 1995-96, maar blijft in hoge mate afhankelijk van de olie-export. Uit het feit dat deze over het algemeen strikt gereguleerd is door de VN vloeit voort, dat deze inkomstenbron wordt gedomineerd door het vigerende internationale politieke klimaat. Hierdoor kunnen de olie-opbrengsten sterk fluctueren.

4.2. Transport en Infrastructuur (Civiel)

Het wegennet is uitgebreid en goed onderhouden met het oog op het verplaatsen van militair materieel door de Iraakse strijdkrachten. Bruggen en verkeersknooppunten die tijdens de Golfoorlog werden vernietigd of beschadigd zijn goeddeels hersteld. Net als het wegennet wordt ook het spoorwegennet – naast civiele doeleinden – gebruikt door het Iraakse leger om zich snel te kunnen verplaatsen.

Er zijn twee civiele luchthavens, de ene in Bagdad en de andere in Basra. De internationale luchthaven van Bagdad wordt gebruikt voor de langzaam toenemende internationale vluchten, terwijl die van Basra voornamelijk dient voor binnenlandse vluchten. De luchthaven van Basra bevindt zich in de zuidelijke no-fly-zone.

4.3. Militair-Economische aspecten

4.3.1 Defensiebudget

In 2000 is ongeveer US\$ 3 miljard uitgegeven aan defensie, dat is 7% van het BNP.

4.3.2 Defensieindustrie

Als gevolg van het VN-sanctieregime heeft Irak grote moeilijkheden om zijn defensieindustrie op peil te houden. Door smokkel van reserveonderdelen en kannibalisatie tracht het land zijn militair materieel te onderhouden. Hierbij concentreert men zich op tanks, pantservoertuigen, artillerie en luchtverdediging.

Conform VN-resoluties is Irak geoorloofd over kortafstands-raketten te beschikken. In dit kader ontwikkelt Irak twee systemen met een bereik van 150 km. Voornaamste doel van deze programma's lijkt vooral het behoud van kennis en expertise op het gebied van ballistische raketten te zijn. Irak beschikt over enkele onderzoeks- en ontwikkelcentra waar tests en productie plaatsvinden.

Op het terrein van massavernietigingswapens bestaat grote onduidelijkheid door het ontbreken sinds drie jaar van inspecties ter plekke. Vermoed wordt dat enkele farmaceutische bedrijven naast geoorloofde civiele productie tevens ingezet (kunnen) worden voor de productie van biologische en chemische strijdmiddelen.

4.3.3 Import en export militair materieel

Door het veelomvattende VN-sanctieregime is officiële import van defensiegerelateerde goederen verboden. Vast staat echter dat Irak erin slaagt om op beperkte wijze defensiematerieel, primair reserveonderdelen, het land binnen te smokkelen.

HOOFDSTUK 5 Defensie

5.1. Algemeen

De totale strijdkrachten van Irak bestaan uit ca. 362.500 man. Deze zijn als volgt onderverdeeld: landstrijdkrachten 350.000 man, luchtstrijdkrachten 30.000 man, en zeestrijdkrachten 2500 man.

De prioriteit die het regime geeft aan interne veiligheid uit zich ook in de organisatie van het militaire apparaat. Er zijn enkele zeer speciale militaire eenheden opgezet die inmiddels vitaal zijn voor het voortbestaan van het regime. De belangrijkste twee zijn de Republikeinse Garde en de Speciale Republikeinse Garde die rechtstreeks onder gezag staan van de president:

- **Republikeinse Garde / al-Haras al-Jumhuri**
De Republikeinse Garde (RG) met ongeveer 67.000 man is georganiseerd in een Noordelijk en een Zuidelijk Commando. Deze elite-eenheid beschikt over het beste materieel en het personeel wordt goed betaald. De RG houdt toezicht op de reguliere strijdkrachten en vormt een defensief schild rond Bagdad, maar niet in de stad zelf.
- **Speciale (Republikeinse) Garde / al-Haras al-Jumhuri al-Khass**
De Speciale Republikeinse Garde (SRG) van ongeveer 15.000 man staat onder commando van Qusay Hoessein. In feite vormt de SRG de gewapende arm van de Speciale Veiligheidsdienst. Eenheden van de SRG bevinden zich in Bagdad en verzorgen de objectbeveiliging op diverse locaties. Het personeel wordt exclusief gerekruteerd uit sunnitische stammen; shi'ieten worden niet toegelaten.

Daarnaast bestaan er enkele paramilitaire organisaties:

- **Saddams Fedayeen / Fidaiyin Saddam**
Deze militie staat onder commando van Saddams oudste zoon, Uday. Saddams Fedayeen (lett. "zij die zich opofferen voor Saddam") zijn slecht opgeteld en matig georganiseerd. Zij mogen hun wapens mee naar huis nemen. In tijden van nood kan deze militie hoogstens ingezet worden voor patrouilletaken. Ofschoon het militaire potentieel van deze militie in de afgelopen twee jaar toegenomen is, dient deze eenheid primair de politieke en financiële belangen van Uday.
- **Volksleger / al-Jaysh al-Sha'bi**
Het betreft hier dienstplichtigen die op basis van het systeem van voedselbonnen geselecteerd zijn voor actieve dienst. Tijdens vakanties ondergaan veel studenten een elementaire militaire training bij deze organisatie. Zij mogen geen wapens mee naar huis nemen.
- **Ba'ath-militie**
Ba'ath-partijleden mogen hun wapens thuis bewaren en zijn in tegenstelling tot het Volksleger en de Fedayeen de Ba'ath-leden goed georganiseerd. De militaire gevechtskracht is echter niet groot.

5.2. Doctrina / Strategie

Het in stand houden van de huidige machtselite ten behoeve van de consolidatie van zijn regime is een absolute prioriteit voor Saddam Hoessein. De prioriteit die het regime geeft

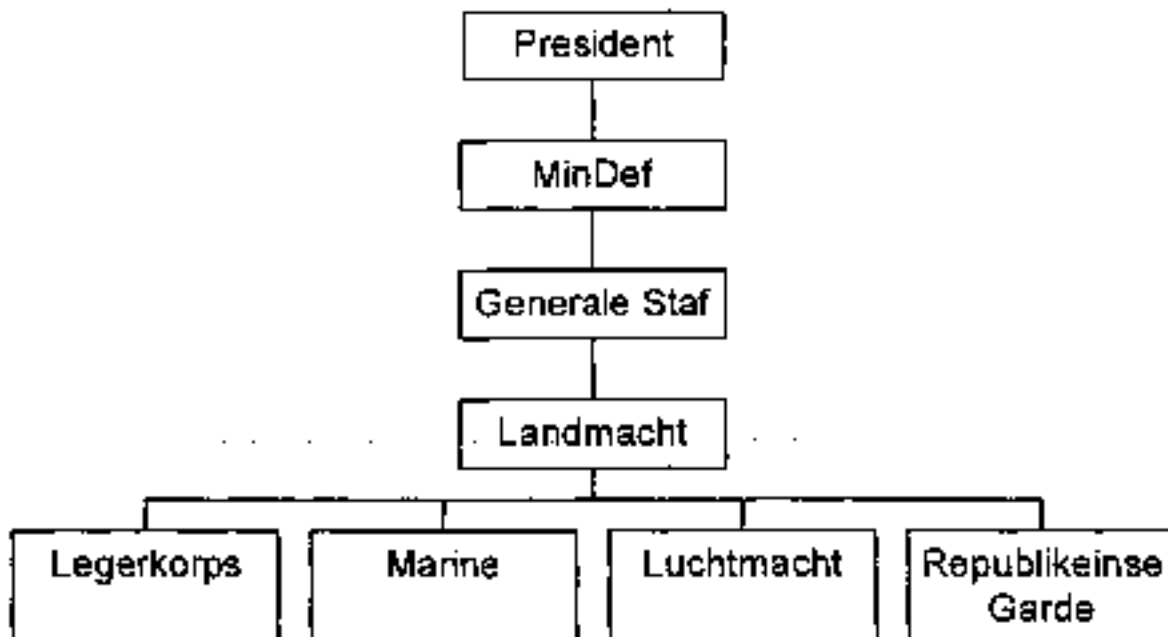
aan interne veiligheid uit zich ook in de organisatie van het militaire apparaat. Er zijn enkele zeer speciale militaire eenheden opgezet die inmiddels vitaal zijn voor het voortbestaan van het regime. De belangrijkste twee zijn de Republikeinse Garde (RG) en, vooral, de Speciale Republikeinse Garde (SRG).

Deze twee elite-eenheden zijn primair ingesteld om het regime te beschermen tegen de buitenwacht. De RG ziet toe op het functioneren van de reguliere (land)strijdkrachten om eventuele rebelle van een bevelhebber te onderdrukken. De SRG op zijn beurt beweegt zich in het centrum van de macht: Bagdad. Onderdelen van de SRG en het veiligheidsapparaat zijn verantwoordelijk voor de persoonlijke beveiliging van president Saddam Hoessein.

Het regime versterkt zijn centrale controle door voortdurend zijn veiligheidsstructuur te reorganiseren. Het schuiven met verantwoordelijkheden van de diverse inlichtingen- en veiligheidsdiensten en de strijdkrachten past in dit beeld. Inmiddels is Saddam Hoesseins tweede zoon Qusay Hoessein de tweede man van het regime.

5.3. Topstructuur en commandovoering

De president van Irak is de opperbevelhebber van de krijgsmacht. Alle drie krijgsmachtdelen zijn vertegenwoordigd in de Revolutionaire Commando Raad (RCC). De landmacht is het grootste en meest krachtige deel van de krijgsmacht. De marine opereert als een speciaal onderdeel van de landmacht. De bevelhebber van de luchtmacht is tevens bevelhebber van de luchverdediging.

5.4. Huidige militaire ontwikkelingen

Na de aanslagen in de VS, hebben de Iraakse strijdkrachten hun activiteiten beperkt om de VS niet te provoceren. De gebruikelijke najaarsoefening in oktober-november vond weliswaar doorgang, maar de schaal was beperkt. Als gevolg van de aanhoudende Amerikaanse dreigende geluiden, zijn de strijdkrachten voorbereidingen aan het treffen om zich bij een eventuele aanval snel en adequaat te kunnen verspreiden en beschermen.

5.7 NRBC-capaciteit

5.7.1 Algemeen

De inzet van NRBC wapens tegen schepen op zee vereist specifieke overbrengingsmiddelen. Irak bezit deze overbrengingsmiddelen niet. Er is geen reden om aan te nemen dat Irak de intentie heeft NRBC wapens in te zetten tegen Nederlandse eenheden.

5.7.2 Nucleaire dreiging

Irak beschikt niet over nucleaire wapens. Een groot deel van de Iraakse nucleaire installaties bleek al tijdens de Golfoorlog te zijn vernietigd en het restant was onder het Internationale Atoomagentschap (IAEA) supervisie ontmanteld. Echter, in november 1991 wisten IAEA-inspecteurs de hand te leggen op het archief van het Iraakse nucleaire programma. Het Iraakse nucleaire programma was nagenoeg volledig gericht op het produceren van kernwapens op basis van hoogverrijkt uranium. Ondanks de hier genoemde ontmanteling zijn er wel aanwijzingen dat Irak belangrijke onderdelen van haar nucleaire programma (kennis en hardware) heeft weten te verstoppen. De beschikbare kennis en kunde wordt zo veel mogelijk op peil gehouden, zodat het nucleaire programma op ieder tijdstip kan worden gereactiveerd. In de huidige situatie, voornamelijk dankzij de sancties, wordt aangenomen dat Irak niet in staat is op korte termijn over nucleaire wapens kan produceren. Echter, indien de sancties zouden wegvallen wordt Irak in staat geacht binnen enkele jaren nucleaire wapens te kunnen vervaardigen.

Rubricering

Voorhangsaanduiding

Datum

Correspondentienummer

0605 02

DIS 2002003887

Minilaterie onderdeel

MIA

Uitgaand stuk (invullen door het BDI c.q. secretaria)

getypt door

gecoll. door

verzendsdatum

verzonden door

Bezoekadres

16/5-2002

Doorkiesnummer

Blauwe brief Brief Nota

Telegram Telex Klod + ne

Onderwerp

Supin treps
rech.

Aan

802 t.k. Hoors 1802 d.t.v.
AMIKM. ex 2 → 974

Mede te zenden bijlagen

Aantal

CB-ROM

(geen hardcopy naar aan-
vragen)

Archief: ex 3

Steller

Aanwijzingen voor het BDI c.q. de secretarie

Toestel

Datum

Pp

19364

060502

Vernietigingsdatum

Vervolg- en medeparafen vooraf

Te zenden afschriften

Dienstonderdeel

Ontv.

Verz.

Paraaf

HRB 2

6/5

6/5

HAAR

6/5

6/5

P II

6/5

7/5

paraaf/sambesio

8/5

14/5

let P. H.

8/5

8/5

2

7/5

7/5

801 (t.v.)

16/5

7/5

Steller

Eindparaaf

Algodone stukken

DIS 2002003887 ✓

Arrestatie paraaf

Ter kennisneming achteraf

~~xxx~~

17 MEI 2002

Overlegde doosters

Archief: 11/5

Codenummers

10.37

Ministerie van Defensie

©. schryfsien waaneer verontvri moet wuichn op page